

Sy-li spěwał,
Pihje džělať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Ziwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Serbske njeđzelske lopjeno. •

Wudawa so kóždy kobotu w Šsmolerjez knihičiziščezetnij w Budyschinje a placzi šchwórtlětnje 1,50 hr. s portom.

1. njeđzela po swj. Trojizy.

Psalm 2.

Wšed nami steji jedyn profeta stareho jafonja, kiž je tutón psalm pišal. Wón hlada se swojim duchownym wóczkom na jene daloke polo. Šwitane leži na polu. Tola tam na polu njełnježi swjatosok čiščina. Wot daloka žen bliski profeta wulke šchunjenje a hrinanje, jako by tam wulke morjo swój ert wotewriło. A profeta hlada hiščeže ras nadróbnišcho — a wóđzi wulke morjo wot wšelakich tyžaz hlowl, jena wulka šhromadžisna luda so tam wotměwa. Wž wjazj jenotliwi, ale žyle ludy — tak so sda — so tam hromadže pschisšle. Šchtoha je to činił, so so tute ludy tam tak jeneje myšle? Šchto so tam škurkuje? Wón pošlucha, a wón so stóži. Woni chzedža jich wobstejnoscž k Bohu s nowa porjadowacž. To so jim wjazj njełubi, so dyrbja Boha čezězi mčez a tak te pucze khodžicž, kaž wón chze — ně to dyrbi wot nětko hinať bječ. Šanjaze šlowa so wupraja a runjež nješku wšitke te ludy jeneje myšle, to šle je tola dobywať. Woni wothlošowaju a pschezo móžnišcho pošbėhnje so tón hlož tych ludow a potom pošaze šchunjenje jich milionow hložow tych čłowjekow roššudjenje tuteje šhromadžisny: „Wny njechamj wjazj, so Bóh a jeho šyn Jesuť nad nami knježi. To je dolho došez trafo. Kostorhajmj jich swjastki a čžikamj wot šebje jich šchtrjki.“

Šnajesch tutón wobras? Šarby tuteho wobrasa, koryž nam stary profeta pošaze — nješku hiščeže šuche, wobras hiščeže hotowy njeje, pschetož dženzka so hiščeže na tutym wobrasu moluje. To je našch čžak! Šschirunaj jenož ras tu małosčž šchescžijanskich nowinow a šchescžijanskich knihow našcheho čžaka

s tej wulkej čžjodu nowinow kiž šchescžijanstwje nješchecželnje napšchecžiwow steja, a ty budješch wěrnoscž šlowow našcheho profety šhonicž: Šralojo teje šenje pschisštwja a knježa škladuja hromadže radu pschecžiwow tennu knjesej a jeho mešjašej.

Šschirunaj šchescžijanske domy, hđžež so hiščeže rano a wječor a ša blidom modli — s tymi, hđžež so wjazj njemodli — hlaj, tón šamšny wobras. Šschirunaj licžbu tych, kiž hiščeže šemšchi khodža s licžbu tych, kiž radšcho do šwczny, do theatra, k wjanju a k wšelakim druhim wješelam bėhaju. Wot horekach, s tych woschtoiw, kiž dyrbjachu wóđzerjo luda bječ, je njewěra nutšpschisšla do wšech woschtoiw luda. A tam w ludu so nětk to nješbože šchėri, lud nětk praji: Nješku žane nješješa wjazj — derje tak — nětk chzemj so tola tu na šemi lėpje mčez hacž dotal, nětk chzemj tež kaž čži bohacž, našche žiwjenje wužiwacž. — Tych, kiž nětkle s nježim wjazj špokojom nješku, so pschėjara wjele, pschetož na tajku wucžbu lud najradšcho pošlucha. Woni chzedža nětk Božu žyrkej, haj tež wóžny kraj a šwójbu a mandželstwo daloko precž čžiknječ. haj woni chzedža s pulwrom a s dynamytom nowy čžak nutššwonicž.

Šdže tola dženzka našch pucž dze. Wny móžemj to, šchtož so w našchim kraju stanje, s jennym wobrasom pschirunacž. Jedyn želešny čžak jėdže s wulkej špěšchnoscžju swój pucž. W čžahu šedža lucži pjeni ludžo. Na mašchinje wojujetaj mašchinista a tepjeť nješ šobu. A wonaj dele padnjetaj s mašchinj won na šemju. Mašchina nětkle bjes wóđzerja dale bėži. Ale ludžo w čžahu tole ničjo nješhonia. Woni so tam nutška šmėja, pija a khowaju dale — a tón čžak bėži s bješčoncžnej špěšchnoscžju psches mosty a psches tunle — bėži pschezo dale psches

te stationy, do teje czémneje nozy. Sčto budže kónz tuteho cžaha? —

My njejměny prajicž, jo je to pschecžorne molowane. Wp-
staježe tola jedyn wotomif stejo a hladaježe, fať sanjerodžena
mlodžina nětkle je. Wě dha mlodžina, hdže pucž bjes Boha
dže? A pschi tyn dyrbi so prawy wucžet sčto bojecž, w sč-
lach w dženbniščich cžahach něščto wot Boha rěčecž. To tola
njeje wjazn „moderne“. Wot teho pať pschiudže to žalostne na-
ščeho cžaha. Vicžba mlodnych rubježnikow roscže, mordowanje
a druhe nještutki hižo sčthyrnacže lět stari hólžy cžinja, — sčto
dyrbi s teho bjež, hdž tajki narod naroscže a potom semja pod
jeho wjedženjom steji? A tón echo na to wschitto dawta wulka
licžba tych, kiž na šebje šamych ruku šloža. Wono dže jako
torwojež psches nasche cžahy, jako jena khorosež, kotraž so wjazn
šahojicž njemóže, ale kotraž s wulkej mozu wschittich ludži pschi-
ma. My tola cžujemy, so tu dāmoniske mozy šobu škutkija, a
s wucža luda kaž s hanjenja ty wucženych klinczi ta šamgna
melodija: rostorkajmy jich šwjaški a cžibūmy wot šebje jich
šchryški. Šdž my šchesczenjo to wschitto tať wokoło nať roscž
widžimy, dha my štoro sadwělowani ruzy štkujemy a so k Bohu
mōdlimy: Šnježe šmil so nad nami.

A tón Šnjes je so hižo dženka nad nami šmilil. Pschetož
nasch tekst pschijneže nam šwětko do nascheje cžennoseže.

Šiščeže steji profeta tam a praji kať šrudnje pschi šebi:
cžehodla šbēhaju so pōhanjo a ludžo wumnyšla šebi prōšdne
rěče? Šižo jemu žel cžini šašakšpēcž tych ludži a jich podarimo
prōžowanje — tu widži wōn s dobowm druhy wobras. Wōn šbē-
hnje šwojeje woczi horje a hlada nits do šhdlerja njewidomneho
wschehomōžneho Boha, a wōn widži, so tón Šnjes so jim šmēje
Woni dyrbja hač do dnja šwojeho šuda jich wolu mēčž. Woni
mōža so roššudžicž, woni, mōža šwōj pucž wušwolicž — wōn
šedži a mjelcži k temu. Wono so štoro tať šda, jako by so Wōh
na krotki cžah wrōcžo jezahnyl, a so njechal staracž wo te wēžy,
kiž so tam delkach na šemi štanu. Ženož jene wōn jim hiščeže
praji: „hač do teho dnja, hdž budže mōj hñew wať trječicž,
chžu ja wam huadny cžah k pokucže poščicž. Pschecžitwo wa-
šchemu hanjenju a cžinjenju praju jo wam jenož to jene: ja pať
šym šwojeho krala — Jesuša Křystuša — poštajil na šwojeje
šwjateje horje Zionje. Tať dolho hač so k njemu hiščeže ruzy
wupšchestrēja, tať dolho hač cžedža hiščeže šhudži hřěšchnizy
psches njeho šbōžni bjež, tať dolho dyrbi hiščeže huadny cžah
tracž.“ To je to šwětko w naschich cžěmnych cžahach. Wōh tón
Šnjes je prjedy hač šwōj šud pschiudže, nascheho Šbōžnika
poštajil.

A tón šary profeta šlyšchi dale tón hłōž teho žalbowaneho.
Tón kral šam, Jesuž, pocža rěčecž: tón Šnjes je te mni prajil:
ty šy mōj šym, dženka šym ja cže plodžil. Šlaježe to je ta
šwjata štawišna: Jesuž dyrbi knježicž jako tón jenicžki šym
Boži na wschittim šwětkle. Pschetož ničto njepschiudže k Wōtčej
šhība psches njeho. Jesuž dyrbi tež we wutrobje nascheho luda
prēni blať mēčž a dostacž. Ach, wy wēvjazy a wy, kiž wy Boha
přiacže, wostaježe tola wschitte wasche dwělowanje a staroscže,
špřtaježe tola s Jesužom, hač wōn njemóže pschecžel wascheje
dušče bjež a hač wōn njemóže tón bjež, kotrenuž wutrobu
wotewricže.

Hladaježe tola, kať křajnje to žawjenje nascheho Šnjesa Je-
suša dale dže. Tam delkach na šemi wōlaju woni: „Rostor-
hajmy jich šwjaški a cžibūmy wot šebje jich šchryški“ — a ho-
rjetach we njebjěšach rěka: žadaj šebi wote mnje, ja chžu tebi pō-
hanow ša herbšitwo dacž a mjesy teje šemje. Ty dyrbišch jich se
želešnym křjom rošbicž, jako hornzy dyrbišch jich roscžibnyčž.

Tam horjetach so nještaraja wo wolanje tych ludži na šemi.

Jesuž, kiž nowu mōž dostal je, dostanje hnydom nětkle tych
šbēžkarjow wot Wōtča ja wobšedženšitwo. Tón Wōtč dyrbja
jich škōžowacž — tón šym mōže jich wumōž; woni dyrbja jeho
herbšitwo bjež, jeho wobšedženšitwo. A delkach na šwěczi tam
šchumi a wali so hida tych cžlowjetow pschecžitwo Bohu jako
wulke morjo — a hortach rěka: „Wōtče wostaj jich hiščeže. Ja
chžu hiščeže špřtacž, mōj wumōžerški škutk na nich dželacž.“
Njeje to wulke, njeje to šmilne wot nascheho šbōžnika?

A jemu jenicžku mōž dala jemu tón Wōtč, so by tych nje-
pschecželow pschewinyl. Šaž želešny šzepter do hornzow padnje,
so te hornzy s wulkim hłōžom hromadu padnu, tať dala Wōh
šhnej tu mōž na wutroby, jich pschewinyčž a roscžišlacž.

Nješy ty hiščeže ženje taťke šchecžertotanje tych wōšbitych
hornzow widžal? Nješy hiščeže ženje pōdla hñl, hdž tajka
horda twjerda cžlowšta wutroba hromadu padnje, jako Jesuž
se šwōjim šzepterom jo dōtknyšče. Pschi tať někotřym khoroložu
a šnijertnym šožu šym hižom taťke cžrjopy šchecžertotacž šlyšchal.
Wěšch ty, kať to klinczi? To je jako by ničtōn tať mjelcžo a
jara plakal. Jako Šetr tam tu cžěmni mōž dželšče a plakalšče,
so je Jesuša šaprěl, dha so w nim te stare cžrjopy roscžišlacžu.
A jako Pawol tam pola Damaskuša w prošchi ležesče, dha pa-
dachu w nim stare cžrjopy hromadže.

A ty cžyšch autemu Jesušej hiščeže napschecžitwo šupicž.
Njewěšch ty, so ty s tyn jeho mišujšch, so dyrbi hiščeže wjazn
bicž. Wōn je tebe hižom bil w tať někotrej hodžinje šadwělo-
wanja abo tež w hodžinje šboža — ničžo njepomhašče — taťke
male bježe nješy šacžul. Dyrbi tež pola tebe hinať pschiudž-
Dyrbja šp tež pola tebe cžrjopy rošnijetacž we wumrēcžu, hdž
twoje wōšleduje šdychowanje tebi praji: nětk je pschepōšdže.

A šašchašowanj wot wscheho teho, šchtož je tón profeta wē-
džal, wobrocži so wōn šažo k šwětej a wōla: Daježe so nětko
rošwucžicž, wy kralojo, a nakafaježe so, wy šrudnizy teje šemse
a šlučžeže temu Šnjeseje s bojosčžu a šraduježe so s rženjom.
Wokoščujčeže teho Ššma, so by so wōn njeroshñewal a wy
kōž njewšali na pucžu. Pschetož jeho hñew budže so štoro ša-
horicž. Ale derje wschittim, kottšž so na njeho špuschžeja.

My předarjo nascheho cžaha tež ničžo druheho cžinicž nje-
mōžemy, hač kať šary profeta pschezo šažo wōlacž a namoštjecž:
Wōšluchaježe teho Šnjesa tať dolho, kať cžah traje. Wěny dha
my, kať dolho huadny cžah hiščeže traje — wōšluchaježe na
Jesuša, so by tón nasch mišchtr byl, wōšluchaježe na njeho tať
dolho, kať wōn hiščeže s huadu a mišosčžu wať pyta — nje-
budžeže haťke njepschecželojo, pschetož wy njewěšeže, kať so wam
potom pōndže.

To so dženka praschecž cžemny: Na šajim pucžu šmy, bu-
džemy my kōž wšacž na pucžu? Že jenož jedyn pucž, to je
tón pucž k Božemu šudej. Na tutym pucžu šmy my mišchty.
Dže tutōn nasch pucž k wēčžnemu žawjenju abo k žalostnemu
kōžwi. Šiščeže je wumōženje mōžno, hdž k Jesušej šhwōramy.
A šchtoha, hdž Jesužowu huadu přecž cžibnyšch. Že dha hi-
ščeže jedyn druhi šbōžnik, je dha potom hiščeže jene wumō-
ženje? Nē, potom šmy šhubjeni.

We naschim cžahy so nam žalostne katastrofy napschecžitwo
wala, a cžlowjekojo pōčžnu so bojecž a šchepjetacž. Ale jena
mala cžrjōdka šbēhnje hłowu a cžehnje s wjekešosčžu tón pucž
do wēčžneho doma. Čhješch ty tež taťke šbōžne Bože dēcžo bjež?
Šdž pať ty šhude dželcžo tuteho šwěta pschi pucžu ležišch a wať
prošyšch, pōj tola, my šchesczenjo tebe šobu wšamy. Šōj tola,
jo njeby kōž wšal na pucžu. My džemy dom, k Jesušej.

Šamjenil.

A. W. w. Š.

Bóh je náš Wótz, náš Anjes a fastaraš.

Stóh: Kal krašne samoženje.

Měš spěwai Bohu, duscha,
A wutrobu Tom' daj;
Haj, wěra Bohu klušča,
Nam dawa Boži raj!
Chzu mojom' Bohu spěwacž
Tu dellach na semi,
Joh' winizy chzu džekacž
Bo jeho wich. kšni.

Schtóž stajnie šwěru hlada
Ma B. ha Jakuba,
Esej jeho pomoz žada,
Eso jemu podawa.
Tón wuscholít je sbože
Esej mudrje najwusch.
Tom' kawa herbstwo Bože
Kiz herlach w njeju je.

Wichi nim je wichika bylnošč.
Móz njewucžetpaza!
Wichomudrošč, lubošč, šwěrnosč
Joh' skutki předuja,
Te njebeža a semja
Se wichem, schtož we nich je,
We modach rybaro byta,
Tych ptačkow spěwanje!

Ma s nami myšle měra
Kiz nisom' njeschodža,
Joh' dobrotu a šwěra
Maž kaudych wobšboža;
Bóh džerži šwoje kłowo,
Schtož klubi, wumjedže,
Wón wumoz móže kóždoh'
Kiz čerpi šudženje.

Wě wumoz je wschej nusy,
Tež kamo se šmjercže;
Ma jedž sa wichike ludh
We čaku drohoty,
Wichi malo jedži liza
Wón čini čerwjenje;
We Bosh duscha žiwa
Dže s jastwa t šwobodže.

Tón Anjes šo šrudny bliži,
Sich móžnje troščuje,
Wschě krašne rany hoi,
Sim stulsh setrěje!
Wón žanoh' nochže škomdžicž.
We nusy wopuschžicž,
A hduž šo hdu měš komdžicž,
Chže wěcjuje šwjekelicž!

Wóh twari zupam hety,
Da kubko šprotam,
Wón klyšchi wobohich proštwy!
Troscht, kiz je wudowam;
Paš tych, kiz šeho hidža
Joh' Ducha njerodža,
We nozy brěcha šwodža,
Wóža trjehicž šudženja. —

Eso čłowjek n'ehordž w šwěcže;
To t padej pschinješe —
Wschě wěrne Bože džicži
Esu čžiche, ponižne,
Se twjerdže wěra žiwa
Do Božoh' ziona,
Měš kłódku jim dom kawa
Wsches hnadu Šbóžnika!

Wschindž, Božo, te mni s nowa,
Bóh mój šh wobštajnje.
Mój duch šo t tebi woła,
Schel tvojnu pomoz mi,
Wschak na tebie šo spuscheža
Mój duch a wutroba.
Hdyž pichindže kšicž a šrudžba
Esh moja nadžja!

Wsched tobu dele padam,
Wšmi přecž wšchu moju nóž;
Esej tvojnu hnadu žadam,
Daj ty mi nowu móž;
Wjes tebie niemžu žiwj
Wchž jenčžku hodžinu;
Esum štromy paš a čžity
Wsches tvojnu dobrotu.

Mój Anjes a mój Božo,
Eso tebi poruču!
Wschak ty šh m je sbože!
Ma pokhlit wutrobu;
Hdyž šo mi w šwěcže styscheže,
Wie njeměr čwiluje,
Dha daj we šesom šaryscheže
Mi mēr, móž, žiwjenje.

Daj tvoje žohnowanje
Nam s mebjia kóždn čžakš,
Niech tvoja wola stanje,
Kaž tam, šo pola naš;
Šdžerž škituj čžělo, duschu
Wjedž šbóžnje s žiwoby
Maž wšchě h po prawym pučžu
Do wěcžnej' domišny!

Ach, ja šym čłowjek šnadny,
Kal chytž Joh' došwalicž?
Bóh wěcžny kral je šnadny!
Kal mohł Joh' šrošmicž?
A tola šym šam šeho,
Tom' luba wowčicžka!
Duž chzu tež wšche wscheho
Joh' šwalicž hjes kónža.

Haj, Boha chzu ja šwalicž
Wschě moje žiwe dny,
Tom' džakny wopor palicž
Sa jeho debroty.
Ma čžele a na duschi
Nam pomba s hubjenštwu,
Bóh proštwy šprawne klyšchi;
Kšwal Boha, wutroba.

S. W.

Winowatoščje, kotrež maja šschescžanszwy starschi a domjazw pschi wocžehnjenju džecži.

(Potracžowanje.)

W šwojim pschednoschtu wo tutej wulzy wažnej wěžy poda
superintendenta Cordes-Lipschecžanski tež poklwy, kaš šo dyrbja
a móža tute winowatoščje dopjelnicž. Dopomni na jene šłowo
kotrež praji: „Wocžehnjenje, to je wocžehnjenje šebje šameho
a pschiklad a hewat hiščeže luta lubošč“, a pschšpomni t temu
něhdže tole:

„Wocžehnjenje šebje šameho a pschiklad! Niečo njeje bóle
nusne a bóle škutkowaze hačž tole. Tu mamy hnydom tu žyfu
šhutnosčž tuteje žyšeje naležnosčje. We brachach a njedostatkach
tvojich džecži mašch šchpihel tvojich šlabosčžow; duž njech šu
čži frute poninanje; wocžehni šam šo hiščeže ras s nimi šobu.
Wocžahnjež to rěka, kaž ničtón praji, to wojowanje psche-
čžitwo šebi šamemu w džecžoch dale wojowacž! Šdnyž ty šam
wot šebje to nježadach, šchtož ty wot džecži šebi žadach, šmješch
malo šboža tež s tym najrjejšchim napominanjom. Šdžez paš
šam dobreho pschiklada dawach, tam budže čži to lohke; woni
čžinja po tym. — „A hewat hiščeže lubošč!“ Lubošč je ša
žyše wocžehnjenje to, šchtož je šłonzo ša žyly šwět pschirody a
čłowjekow; njeje-li šłonza, njeje tyeža a žiwjenja, njeje-li lubo-
ščje, njeje tu tyeža a žiwjenja. Džecžo, kotrež šmē pod šłoncž-
kom luboščje wotroščž, šmēšch šbožowne šhwalicž, byrnješch tež
hewat we šhudušchčch wobštejnoscžach žiwe bylo. Schtož šwojeho
džescža žiwjenje s lutej wěrnej luboščju pšelni a wohrodža, ščžini
jemu žiwjenje ša paradis, kotrehož šo w pošdžišchich šetach s dža-
kowanjom dopomnja, a dawa jemu samoženje šobu, wot kotrehož
je tež w šhudym čžaku žiwe jako wot bohateje danje; tajki čło-
wjek wšchě dobre možy w džescžu šbudžuje t wješelemu roščženju.
Š, šo bychmy tola te nam dowěrjene džecži taš prawje s wu-
trobu lubowali, a šo bychmy to, šchtož nam na pschinarodženej
luboščži pobrachuje, šebi pschezo s nowa wot Boha wuprošhli!
Lubošč je kaž to najšpšche w žiwjenju hewat taš tež to naj-
špšche we wocžehnjenju. Tola dyrbi to wěrna luboščž hčž, niz
ta „wopiežna luboščž“, kotraž telko škaženja na džecži pschinješe!“

Wěrna luboščž nješnajje lubušchlow nana a lubušchlow ma-
čzerje, kaž to taš pola Jakuba a Rebecki bē a telko rošforh do
šwójby pschinješe a šynomaj, Esawej a Jakubej, žiwjenje taš
šacžemni; haj šajedoježi! Luboščž woprawdže prawje šudži a
wobdawa kóžde džecžo je šamšnej šwěru. Wschē tym paš lu-
boščž wšchē psches jene kopyto nješowa, nē, kóžde džecžo po jeho
wošebithm waschnju wothlada, kaž to šahrodnič čžini s rost-
linami.

Woprawdžita luboščž nješpschepuschčži žane njepočžintki, nē,
štražuje s krotosčžu; pokhlnja, hđžekuli móže wolu t dobremu,
wojuje paš nješmilnje pschecžitwo wšchej šebicžnej wole a wšche-
mu šebicžnemu waschnju džescža, šebi prajžy: „Nješlemišch-li
džescžu w mladosčži wolu, šh wina na tym, hdyž w štarobje
jemu šo šlemi wutroba.“

(Potracžowanje.)

Žyrfej a štat.

Wučerjo na ludowych šchulach a nabožina w šchuli, to je
wošebite, haj šobu najwošebnišche praschenje, s kotrymž šo štar-
šchi šaběracž dyrbja. Štarschi šu tehodla nēkle tež wošebje
t temu šwolani, šo bychu šo mjes šobu šjednocžili a šhromadnje
šhromadne prawa šwoje a šwojch džecži šastupowali. —

A tutemu praschenju: „wučerjo na ludowych šchulach a na-
božina w šchuli“ šhonim s Westšalsteje nēschto jara šajimowaze,
wošebje naš w Šatškej šajimowaze tehodla, dofelž husto šly-
šchisch, šo „wučerjo“, to rěka potom pschezo taš wjele kaž „wšchitžy
wučerjo“ na ludowych šchulach šu pschecžitwo nabožinje, s naj-
mješšcha paš tola pschecžitwo konfessionellnemu rošwucžowanju
w šchuli. Westšalšte provinzialne wučerške towarštwu je mjes
šwojimi šobustawami wothložowalo wo štejšchčžu jenottiweho
t nabožinje. Wothložowanje bē žyše potajne a wono šjewi tole:
Ma wothložowanju wobdželi šo jich 4225 šobustawow; s nich
hložowasche 3964 ša to, šo by nabožina w šchuli wostala; to je
jich 93,8 wot šta; pschecžitwo nabožinje w šchuli hložowasche jich
254; to je 6 wot šta. Ša konfessionellnu nabožinu w šchuli,

to reka sa nabožine rosvucžowanje po jenotliwych wěrywusnacžach wupraji so jich 75,5 wot sta; historiske nabožne rosvucžowanje w stawisnach nabožiny žadache žebi 18,6 wot sta. Sa moralne rosvucžowanje woteda jich 208, to žu 4,9 wot sta žwój hłób. Westfalszy wučerjo wotpočaža potajkim s pschemožazej wjetščinu schulu bjes nabožiny a jena wulka wjetščina je sa konfessionellnu schulu. —

Š temu, so sakse s jednocženstwo „Lehrergewerkschaft“, kotrež wjetšči džel sakstich wučerjow w žebi s jednocža, žebi žwětnu schulu žada, pišče so něšto sajimaze s Brasilskeje. W Sakstej so praji, wot tych, kiž ludowu schulu sastupuja, so žebi pschesjednosć w ludu a toleransa abo snježkwošč njes jenotliwymi wěrywusnacžemi ludowu schulu žada, tak sa psches směščenje wschěch žwětanahladow a wěrywusnacžow w ludowej schuli ko wscho dželaze w jenyu ludu wotštronja; s Brasilskeje šhonimy něšto drube, a to niz myšlicžki a nahlady, ně žakty, wěrnosće se žiwjenja. Jena brasilska nowina pišče: „Tak dolho hacž so nascha (brasilska) wyschnosć nje wotrijekuje žwojennu nětežischemu waschnju, po kotrymž kraj kolonistam wudželuje a pschi kotrymž wschelafe rěče a wschelafe wěrywusnacža do hromady měšča, budža so žwójbn, kotrež kraj pytaju, pschezo sažo tam wobrocžicž, hdžčž s jednocženstwa ja kolonizaciju abo krajwobudlowanje smožnja, so žo jich wjele, kiž žu s jeneje wěry a s jeneho luda do wjetšich s jednocženstwow s jednocža. Wschudžom žu nas honjenja tajkeho wobudlowanja, kotrež na s jednocženje wěrywusnacžow a narodow džitwa, te žamžne a rěča sa to, so by žo pschi wobudlowanju na dželenje po narodach a wěrywusnacžach džiwalo. Wschitko drube je škōdne wučži nas honjenje, nječ tež theorija abo myšlicžka praji, so mohlo to rjane byčž.“ Š temu pschistaji nowina jenu rosprawu a pišče: „Wužichimy sskladnosć a jěchachimy dwě hodžiny dolho psches krajinu, kotraž bu psches Antona Robold-Freitaga s Marata s kolonistami wobžadžena. Džiwachimy žo niz jenož na plōdnosći kraja, ale tež na postupje, kotryž bē kolonija we wschēm čžinila. Dofelž žu kolonistoj nimale bjes wuwšacža ewangelszy nēmiskeho posthada, maja jenastich sažadow a žadanjow. Tu mējachimy powučžazy pschiklad sa to, so privatne kolonije, kotrež kolonistow žamžneho naroda a wěrywusnacža na jenyu mēštnje sažhdluja, spěšchnje postupuja a kolonije wyschnosćow, w kotrychž žo narody a wěrywusnacža pschezo mēšcheja, we wschēm pschetrijehja. Kolonistoj žu spokojom s žym žwojim; ani jeneho ujenadenžehimy, kotryž njeby s wobstejnoscžemi spokojom byl.“

Modlitwa wěrjazeho.

Hłób: Budž šwalba Bohu žamemu —
 Chzešč džent' mje, Božo, wotkal wsacž,
 Dacž šhinječ čželnej hčēži;
 Dža chžyl mi s hnady šbōžnosć dacž
 We tamnym rjenšchim žwēcze,
 Ach, daj mi tam twōj šbōžny raj;
 Sslyšč moje žamjeit, praj ty: haj
 „Šso njeboj, ja žym s tobu!“

Š bliska a s dalosa.

W Budyščinje sēndžechu žo w Šserbskim Domje ewangelszy žerbszy duchowni žwojatkowu žrjedu s nalētnje sšromadžisnje žwojeje předarškeje konferenzy. Pschedžhda, š. farar lic. theol. Wrošak-Srodžičezanski ju s modlitwu wotewri a poda rosprawu wo naležnosćach konferenzy, kaž na pschiklad wo Žakubowym legacže, kotrehož daň žerbszy wučerjo dostawaju. Wo

wulzy wažnej wěžy naschich žerbskich spěwarškich žo ujemōžesče jednacž, dofelž bē pschedžhda kommissije, š. farar Domaschla-Budestezanski sadžewany, pschikomny byčž; wōn je kommissiju šwolal na popoldnjo pschichodneje wutory. Dofelž budže nēčžiči naklad spěwarškich bōrsh wufupjenu, ma žo pschihod noweho wudawka, nječ je nētk kajkiž chze, hnydom pschihotowacž. — Ščža chze konferenzy lētny žwojeden ja šwonkowne missionstwo žwojēcžicž a to, da-li Bōh, we Wjlecžanskim Božim domje. Žehorunja žo wo žwojedenju Gustav-Abdolfoweho towarštwu kaž do žyla wo tutym towarštwje žlowečžo porēcža; duchowni Lubjštkeho krježa pschi tym žwoje wožebite pscheča a žadania wuprajichu, wo kotrychž budže žo hiščeže dale jednacž. — Nowo-šarjadowanje žyrkwoje, wožebje žyrkwinneho samoženja žada žebi, so žo samoženje žyrkwoje na pschintērienu daň wuda; do tuteho samoženja žiwscheja pscheduwšchem pola a wulki žyrkwoje a farow, a duž maja žo tute ja wotnajēsšči pjenjes, naschenu čžabej pschimērienu, wotnajecž. To žada žebi hižo prawda pschečžitwo wulkej krajnej žyrkwi kaž pschečžitwo drubim wožadani krajneje žyrkwoje. Šrajna žyrkej chze a dyrbi žwoje wožadny šdžeržecž pytačž; duž dyrbi žebi žadacž, so kōžda jenotliwa wožada tež, kelkož nētak mōže, ja žebje čžini, so by žo sastarala; š temu žluscha, so žwoje pola a luf pschenaja ja jedyn naschenu čžabej pschintērienu pjenjes, kotryž dyrbał we wschěch wožadach po mōžnosći jenak wulki byčž, wēšo džiwajo na wožebitne wobstejnoscže. Tole wurunanje njeje pak hiščeže dozrite; žamo žubodne wožadny maja jara wschelafory wotnajēsšči pjenjes; tu ma žo na wurunanje džiwacž, kaž je to po prawu. — Wo žobudželē konferenzy na naschim njedželškim kopjentu „Bomhaj Bōh“ žo po rosprawje redaktora nadrōbnischo porēcža. Jenotliwi duchowni maja nimu přēdowanjow tež podawacž nastawki, rosprawy ad. Přēdowanja maja žo štajnje hacž do wutory ranja do čžiščežetnje šapōžlacž, seželu-li žo na redaktora, maja žo tak wotpōžlacž, so ma je tutōu pōndželu. Wschē drube nastawki maja žo jenož redaktorej pōžlacž. Na pschichodneje konferenzy, kotraž žo 7. julija wotnēje, žo tuta wēž hiščeže nadrōbnischo šarjaduje a praščenje redaktorštwu rosriža. Pschi tym žo tež praščenje žerbskich lētakow abo lēčžazyh kopjentow naspomni. Tu ma „Bomhaj Bōh“ pomhacž. Wobžarowacž žo dyrbi, so je jich hiščeže wjele žerbskich domow, w kotrychž žo „Bomhaj Bōh“ nječžita, a to sažo w nēkotrych wožadach wožebje wjele. „Bomhaj Bōh“ mōžesč žebi pola duchowneho škasacž abo, čžitasch-li „Šserbske Nowiny“, s tutym žobit; mōžesč žebi je tež kōždu žobotu w Šsmolerjež knihicžičezetnje wotewšacž. Wot 1. julija mōžesč žebi je tež žame sa žo na pōsčže škasacž. Šsnadž je tež wješny šhlamač abo nichtōn drubi šwolnitow, wjetšchu pōžylku sa wješ na žo wsacž, so mohł žebi tam je kōždy škasacž. — Wo tej nētkle tak husto mjenowanej ewangelizaciji žo žlowečžo porēcža, wožebje wo tym, tak wona štučkuje a ščho wustutkuje. Ewangelizacija, — žmy ju tež w Šserbach mēli — je jene žadanie nascheho čžaha, w kotrymž jich telko wosiwkuje we wērie, drush s žyrkwoje wustupja a sažo drush pschečžitwo žyrkwi wojuja. — Doprajichimy žebi hiščeže to a tamne, ščtož by bylo š lepšchemu nascheho luda a naschich wožadow.

Šsamžnu žrjedu mējeschtej tež „Towarštwu pomozh sa študowazyh Šserbow“ a „Šserbske knihowe towarštwu“ žwojeje žlownej šhromadžisnje. Wo nimaj sa tūženi žlowečžo.

Šitowanje: W. we Š. sa 2. po Šr. — W. w Š. sa 3. po Šr.

Šamolwity redaktor: farar Wyracž w Rožacžizach.
 Čžiščēž a naklad: Šsmolerjež knihicžičezetnja, šap. družštwu s wobmj. ruš. w Budyščinje.